

לדורי

חכמת הפנאי שיצרה את הרשתית ואת מזונותיה היא אשר יצרה את טפשותם של הציידים הקטנים שעקרו את אבן הגיר מתוך ביתה ונתנו אותה בידו הנשית של מורה ערירי. כתב לנו את שירתנו! שכתב את ההיסטוריה שלנו! עצביו הם שמפוררים את כפיס הגיר העבה. לא בלית הזמן המים והרוח. עצביו הם חוטים במעיל הארבעי.

מה שנעקר מן האבן שנלקחה מנוף של מלים וזכרון ישוב לבסוף אל ראותיו של הספת ואל התאוריות של הבלשן.

את בטוויי האהבה תמחק היד שלא העזה לכתבם. כל מה שנחוץ הוא מים ופסת שרול. מים ופחד.

צמתים מוארים באור פתם

חיה חוצה את הפכיש במהירות

חגורת הכוכבים הפלורסנטיים חובקת את הפאלוס הענק

הממית והמחיה.

אני נוגע בך ביד בלתי נראית.

העצים הם הנוסעים האמתיים. אבקת הגיר נושכת את בדיהם ואת חריצותם הטרחנית של הנדונים למנת וחוטבי האבן. צמקה היא הדרך.

המחול האטי שבו תנועת הידיד היקר נמסכת בתנועת הרע

האהוב. המחול האטי שבו כלם מועדים מעידה רבת חן.

מה אתה מסתיר בתיק הפלסטיק השחור והזול שלך שאלתי את הרקדן הקפיצי

את הרעב הגדול? את הזמן המסיע? "שבעה ימים בשבוע" אומר המורה

לבניהם של הציידים הקטנים שאינם בנויים עדין לאהבה אך יראים כבד

את מפת הרשת הלוכדת. הם אינם מבינים בסטטיסטיקה או ברעב.

אחרי שנמחק את קני המתאר של התצורות והמבנים עוד תשרטט היד בעונה הנכונה

את הגשם המכר באויר הריק. איזו טפשות מרהיבה — היד והגשם!

לרגע יופז הדם השט ובשערות הנחיר יעבר הבשם הרופף ביותר.

אחר כך תשוב היד אל הכיס האין-סופי שהוא קרביה של מפלצת הספוג המוחק.

בתוך האדמה הרטובה ירחש הזמן וינעצו יתדות האהל

שבו ננוח סוף סוף. אמיצים ומדקקים.

ציפי שחרור

חמנית שמש

חמנית שמש קודחת

וכוכב קטום מקרחת צאצאיה אחר

אני מאוהבת יפיה — כעורה

מגלף-צל-פנים.

הייתי מחשבת לה ערנה כמו ספינה

חמנית פרושה — שמש פרוצה

וכל צטיניה בנותי.

רק פני עמה מחריש צל ענג.

בוסתן של נגיעות

לפני היות את

היית בסתן של נגיעות

ממכחול אצבעות קטנות

גזמו זכרונותיך עלים פרופים

ראיתי אני מלפני היית בגופך החיוך.

צעדים קטנים של כאב

הכאב מתרפק כמו יין

ובכיי קונה לו קול אחר

אחר כך מתפסה אני לו

גלימה של נפילות מלא קומתי

ואלוהים אחד

יש לי פצע מהשלנה

שקניתי בכפר

כמו קניתי בית באיש אחר

וכמו אז

אני בוכה צעדים קטנים של כאב.

מתוך "בוסתן של נגיעות" שיופיע בהוצאת 'עכשיו'.

נחום ווק

מרוסית: י.ב.

מות המוסיקאי

(לזכרו של ואלרי מאיסקו)

לא

יהיה היכל

שישמעו אותו

שם, לא

יהיה קהל.

אשר יחוש עד תם

אותה מוסיקה

שנתפסה מרום

אל תוף אורגן אסור

ומרקן. היא

לא תמלט.

ובעיני הכלל

הוא

יחדל להיות

המוסיקאי הנחמד

והמוזר מעט

אשר בדרך פלא כמעט

משכיל לא להתבלט

בין השתפים האחרים למשלח-יד.

יש לו, לגאון

משימת טרוף

מתוך תו וצליל

שיעוף

נס

להגשים בשמחה

ובנפילה וגם בכיי

ורק לא

להמריא בגאונה

אלא

לנסות את טיב החיים.

אכל המות —

בערמה

מוליך אותך מתוך הבית

משליך אותך אל

מחולי הרכילות

והזבל

ואחר כך לא

קורה שומדך

כאשר

בדיוק כמו המוסיקה

נקטע

הגורל.

7.7.81

נעמיד פני אלמים

ולפתע נחכים,

כל המלים

כמו גשר ותהום

אם לא

נעשה שקר

אז כמו אלמים

נדבר אמת

אם ילך לנו קלף אז

נאמין ש

זוהי ממש גאולה

בני אדם בערם וערנה

ראה, זה כלכך פשוט

ואין לאן

להתבא.

אנחנו חיים בתוך המלים,

ומבקשים

שלאחר שנמות

לא תדברו עלינו

דברים רעים.

29.8.80

נחום ווק, עלה לפני כשנתיים מבריה"מ.

מוסיקאי במקצועו מלחין מוסיקה לשיריו ואף שר אותם בעצמו.